

வந்திவலைப்பின்னலாகிப் படர்ந்திருந்த இந்தியர்களின் கையில், தமிழீழம் சிக்கிப்போயிருந்தது ஒரு காலம்.

மறக்க முடியாத அந்த நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்றபுடித்து புலிகளின் சுவடுகளைப் பேணிக்காத்து நிலைநிறுத்தி வைத்திருந்த வீரர்கள், குறிப்பிட்டும் சொல்லக்கூடிய சில பேர்தான். அந்தச் சில பேருக்குள் நேற்றுவுரையும் எஞ்சியிருந்தவன் தான் குட.

அவனை விளங்கிக்கொள்ள அந்த நேரத்து 'இராணுவச் சூழ்நிலை' யைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அந்தச் சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொள்ள வலிகாமத்தின் தரையமைப்பைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தமிழீழத்தில் வேறெங்கும் இல்லாதவிதமாக முற்றுமுழுதான நகரச் சூழலை பெரிய அளவில் கொண்ட புவிமீயல் அமைப்பையும், குறைந்தளவு நிலத்தில் கூடியளவு மக்கள் அடர்த்தியாக வாழும் குடியியல் நிலையையும் கொண்ட பிரதேசம் அது.

பகைவனுக்கு முழுமையாக ஒத்துழைத்தது அந்த நில அமைப்பு. அது அவனுக்குச் சாதகமான ஒரு சூழல்.

அதே சமயத்தில் - இனங்காண முடியாமல் சண்டுகளோடு இரண்டறக் கலந்திருந்த துரோகிகள் வேறு. இந்தியர்கள் போட்ட அலும்புகளை நகிக்கொண்டிருந்து, இயலுமான அளவுக்கு அவர்களுக்குத் துணைபோன கும்பல்களும், ஆட்களும்.

இதற்குள் இன்னொரு விடயம் என்னவென்றால் - யாழ்ப்பாண மாநகரத்தை தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் வலிகாமம் பிரதேசத்தைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருவதானது இராணுவ அரசியல்திகளில் மிகமிகப் பிரதானமான ஒன்றாக இந்திய - சிறுவன்காத் தளபதிகள் அப்போதும் இப்போதும் கருதுகிற அளவுக்கு முக்கியத்துவத்தையும் பெற்றிருந்த பகுதி இது.

லெம். கேணல் சூட்

நிமிர்ந்த பனை

அந்தவகையில் - மணலாற்றுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தியர்களின் அதிகூடிய கவனம் செலுத்தப்பட்ட மையமாகவும் வலிகாமப் பகுதி விளங்கியது.

இத்தகைய ஒரு புற நிலைமைக்குள் - உயிர்வாழ்வே உத்தரவாதமற்ற இராணுவச் சூழ்நிலைக்குள் -

புலிகள் இயக்கத்தை நிலைநிறுத்தி வைத்திருப்பதற்கு இடையறாது போராடிய வரலாற்று நாயகர்களில் எஞ்சியிருந்தவன் குட மட்டும்தான்.

ராஜன், சுபால், லோலோ, தம்பன், ரெட்டினா, கட்டைசிவா, கரிகாலன்..... என எல்லோரும் அவனைவிட்டுப் போய்விட்ட அவர்களின் நினைவுகளைச் சமந்துகொண்டு போராடியவன் இன்று எங்களை விட்டுப் போய்விட்டான்.

இப்போது..... அவனது நினைவுகளைச் சமந்துகொண்டு நாங்கள்.....

அந்த இருண்ட இரண்டரை வருடங்கள். அது மிக நெருக்கடியான ஒரு காலகட்டம். வீரனித்துச் சொல்லமுடியாத ஒரு பயங்கரச் சூழ்நிலை அப்போது நிலவியது.

பாசமிகு மக்கள் பாதுகாத்து இடமளிக்கத், தூங்கப்போகும் இரவுகள் தூக்கமற்றுப் போகும். ஓரோசையும்ற்று அசையும் இரவில், தாரத்து நாயோசை இந்தியன் நகரும் சேதியைச் சொல்லும். திடீரென ஒரு பதற்றம் பற்றிக்கொள்ளும். அந்தச் சூழ்நிலையில் அது இயல்பானது. நாய் குரைய்புச் சத்தம் அக்கோரமும் நெருங்கும். அது ஒரு அச்சமூட்டும் குறியீடு. வீரிந்து நகர்ந்து வட்டமிட்டுச் சுருங்கி எதிரி முற்றுக்கையிடுகிறபோது, நாயோசை உச்சக்கட்டத்தில் இரையும். நெஞ்சு விழைத்துப்போகும். நள்ளிரவின் அமைதி சிதைவு ஊர் துடித்து விழிகளும். தங்களுக்குக் வேண்டிக்கொள்ளும் மணங்கள் 'பின்னணிகளைக்' காக்கச் சொல்லியும் இறைவனிடம் மன்றாடும். துப்பாக்கிகள் தயாராகும். தேர்வு நெய்ப், தானியங்கிக்கு மாற, கட்டுவிரல் கருவிவலைய வளைத்துக்கொள்ளும். இருளை ஊடாற்றது விழிகள் முன்னேறும். எதிரி எதிர்ப்பும் கணத்திலே சன்னங்கள் பாய முற்றுக்கை உடைபடும். தப்பித்து மீண்டு, சொல்லப்பட்ட இடமொன்றில் சந்திக்கின்றபோது தோழர்களில் ஒருவனோ இருவரோ வந்திருக்கமாட்டார்கள்.....

ஆள்விட்டுப் பார்த்து ஆமி இல்லை என்ற பின் மெல்ல நடந்து விதி கட்டும்போது,

சடுதியாய் எதிர்ப்பும் சிற்றூர்திக்குள்ளிருந்து துப்பாக்கிகள் உறுமும். ஆளையோ, அல்லது ஆடைகளையோகூட சன்னங்கள் துளைசீரும். உரப்பைக்குள் இருக்கும் எங்கள் துப்பாக்கியின் குடு தனியும்போது, நாலாவது வேலி கடந்து நாங்கள் ஓடிக்கொண்டிருப்போம். எம்மை முந்திக்கொண்டு எதிரியின் சன்னங்கள் சீறும்.

'முற்றுக்கையிடுகிறான் பகைவன்' என நினைத்து அடித்து உடைத்துக்கொண்டோ, அல்லது வலு அவதானமாக நகர்ந்தோ அவனைக் கடந்து மறுபடும் போய் 'தப்பி வெளியேறி விட்டோம்' என மிகமிகவேளை, இப்போதுதான் முற்றுக்கைஞ்ளே வந்து சிக்கிப்போயுள்ளோம் என்பது தெரியவரும். நடந்த தவறு விளங்கும் போது தலை விழைக்கும்.

'பிரச்சினை இல்லாதவை' எனக் கருதி இரவில் படுக்கப்போகும் இடங்கள். அதிகாலையில் எதேச்சையாகச் சுற்றிவளைக்கப்படுகின்ற துரதிரிஷ்டம் நிகழும். சந்தர்ப்பவசமாகச் சிக்கிக்கொண்டுவிடுகிற அந்த விபரீதக் முடியாத சூழ்நிலைகளில் 'வாழ்க்கை வெறுக்கும்'.

"எஸ் ரீ ரீ" எனக் கத்திக்கொண்டு இந்தியன் எட்டிப் பிடிக்கும்போது, 'கதை முடிந்தது' என்று குப்பியைத் தொடும் வேளையிலும், இறுதி நேர முயற்சியாக உதறிப் பறித்துக் கொண்டு தப்பி ஓடுகிறபோது நெஞ்சுக்குள் தண்ணீர்வரும்.

இப்படியாக ஏராளமான மயிரிழைகள்.

சன்னம் துளைத்தவர்களையும், 'சயண்ட' அடித்தவர்களையும் தவறவிட்டு தப்பித்து வந்தபோதெல்லாம், அந்த ஆருயிர் நண்பன் ஓரமாய் இருந்து சன்னிர் சொரிவான்.

ஆனால், ஒருபோதும் அந்தப் புவிவீரனின் உள்ளம் தளர்த்துபோனதல்ல.

நெருக்கடிகள் கூடிக்கூடி அழுத்திய போதெல்லாம் இறுக்கிக்கொண்டே போனது அவனுடைய மனவுறுதி.

கற்பாறையைப் பிளந்து முனையிடும் துளி ராசி - இந்தியர்களின் கூடாரங்களுக்கு நடுவில் அவன் நிமிர்ந்தான்.

எதிரி வளைத்து நின்ற மண்ணில், கை விடாத துப்பாக்கியோடு கடைசி வரைக்கும் வலம்வந்து போராட்டத்தை உயிர்த்துடிப்போடு உயர்த்திச் சென்ற வேங்கை அவன்.

மரணம் அவனது உயிரை உரசிச் சென்ற போதெல்லாம் தப்பித்து மீண்டுவந்து, 'என்ன நடந்ததோ.....?' என ஏங்கி நின்ற எங்களின் முன் கண்ஞுவிரக் காட்சியளித்து, ஆச்சரியப்படுத்திய வீரன்.

கட்டைக் காற்சட்டையும் சேட்டுமாக அந்தச் 'சின்னப் பொடியன்' தோற்றத்தில், இந்தியர்கள் பலதரம் ஏமாந்திருக்கிறார்கள்.

முலைமுடுக்கெல்லாம் நுழைந்து இந்தியர்கள் ஒத்தியெடுத்த வேளைகளிலெல்லாம், அவன் நேரித்த மக்களால் பொத்திவைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட சூழ்நிலை.

எப்படி அவனால் நின்றபுடிக்க முடிந்தது...? அது அதிசயம்தான்!

ஆனால், அவனைப் பாதுகாத்தது வெறும் அதிரிஷ்டம் மட்டுமல்ல.

விவேகம், புத்திக்கூர்மை, மக்கள் செல்வாக்கு அவனுடைய சின்ன உருவம் இவற்றுக்கு மேலாக அவனுடைய உறுதியும், துணிச்சலும்.

இவைதான் அவனை உயிர்வாழச் செய்த வித்தன்.

அடுத்த காலை நிச்சயமற்றிருந்த அந்த நாட்களில் அவனோடுதான் நம்பிக்கையோடு தூங்கப் போகலாம். சாவு எங்களைத் தட்டி எழுப்பிய எத்தனையோ தடவைகளில் தப்பி வந்தது அவனால்தான் எனலாம்.

அப்போது யாழ். மாவட்டத் தளபதியாக இருந்த பொட்டம்மாணும் தோழர்களும்தான் அவனது 'ஒழுங்கமைப்பு' களால் பல சந்தர்ப்பங்களில் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

'மக்கள் நேசம்' அவனது உயிரிய குணம் சங்களில் ஒன்று. அவன் அவர்களில் வைத்த அன்பு அவர்களை அவனில் பாசம் வைக்கவைத்தது.

அந்த நெருக்கம் அலாதியானது; அது தான் அவனுக்கு கவசமாகவும் இருந்தது.

அந்த நேசத்தின் தொடக்கம் - அவன் போராறியான ஆரம்பம். அது 1984 ஆம் ஆண்

டின்துறுதிப் பகுதி. தனது பதினேழாவது வயதில் இயக்கத்தின் சேர்ந்தவன், அப்போது முதல் ஆதம் மக்களோடேயே வாழ்ந்தான். அந்த மக்களுக்குக் கீவலாய் இருந்தான்

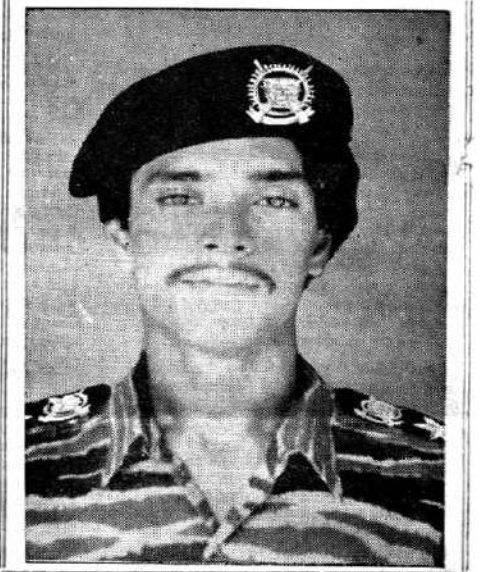
அவன் மக்களை அணுகிய விதமே வித்தியாசமானது அக்காலத்தின் அவர்கள் அவனை நெஞ்சிலிருத்தி வைத்திருந்தார்கள்.

'மற்ற இயக்கங்களின் ஊர்கள்' என்று ஒதுக்கிய கிராமங்களில்தான் தூக்கமும், வேலையும். 'மற்ற இயக்கங்களின் ஆட்கள்' எனப்பட்டவர்கள் வீடுகளில்தான் குளிப்பும், சாப்பாடும். எல்லா ஊரையும் எம்முடையதாகி, எல்லாப் பேரையும் எம்மவர்களாக்கினான்.

31.05.1967 அன்று தலைக்கமி அம்மாவுக்கும், நவரத்தினம் ஐயாவுக்கும் பிரந்தவனுக்கு விக்காரஜன் என்று பெயரிடப்பட்டான்.

தனது 16 ஆவது வயதிலேயே 'புலிப்படை' பொடியனுக்குப் பின்னால்தான் 'நிரியத் துவங்கிவிட்டான்.

பாயில் தலையணை அடுக்கி ஆள்மாதிரிப் போர்த்திவிட்டு இரவில் காணாமல் போனவன்... ல்ரான்வி கொவிச்சில் தம்பியையும், தங்கையையும் இறக்கிவிட்டு, உள்ளே வராமல் பிதவன் டியைத் திருப்பிக்கொண்டு மற்றப்பக்கமாகப் போனவன்... போய்ப்போய் வந்தவன்.....

ஒரு நாள் ஓரேயடியாகப் போய்விட்டான். குட ஒரு அற்புதமான போராளி.

தனது அழகான ஆகுமையால் தோழர்களைத் தன்னோடு இறுக்கப் பிணைத்திருந்த தன் பன்.

கண்டிப்போடும், பரிவோடும் அரவணைத்து வருடிய இனிய காற்று. அவர்களில் அவன் பொழிந்த பாசமே தனி.

மண்குழம்பிப்போகின்ற எத்தப் போராளியையும் ஆதரவோடு கைத்துத் தெளிவிட்டுகிற போது, அவனோடு போராசான்.

முழுமையாக என்று சொல்லாவிட்டாலும் - இயக்கத்தின் மீண்ட வரலாற்று ஆட்டத்தோடு பெருமளவு கலந்து, அமைதியாக, ஆர்வாரமில்லாமல் - தனது செயலால் வளர்ந்து - மெல்ல மெல்ல உயர்ந்தவன்.

குட ஒரு சண்டைக்காரன் அல்ல, அதற்காக சண்டை தெரியாதவன் என்றும் சொல்லிவிட முடியாது. அதாவது அவன் தேர்ச்சிபெற்ற யுத்த வீரன் அல்ல.

அப்படியானால் அவன் முன்னுக்கு வந்தது...?

அது சண்டைகளால் அல்ல; சண்டைக்கு வெளியில் நின்ற அவன் போராட்டத்திற்கு ஆற்றிய அன்பரிய பணிகளால்.

தான் பணியாற்றிய துறைகளிலெல்லாம் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலைகளில் பேர் கொல்லும் முத்திரைகளைப் பதித்து வளர்ந்த போராளி.

சண்டைக்கு வெளியில் நின்ற எல்லாப் போராறிகளையும் போல அவனும் போர்க்களத்துக்குப் போகத்தான் துடித்தான். ஆனால், அவனது தேவை அவனை அதிலிருந்து தள்ளியே வைத்திருந்தது.

ஒரு விடுதலை வீரனின் போராட்டப் பணியானது இராணுவ அளவுகோலால் மட்டும் அளவிடப்பட முடியாதது.

சண்டையிடுவதுதான் ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தில் பிரதான அம்சம். ஆனால், அது மட்டுமே போராட்டம் ஆகாது.

சண்டை என்பது, போராட்டம் நகர்த்திச் சல்லப்படும் பல்வேறு பரிமாணங்களில் ஒன்று.

சண்டைகளில் நிற்காதபோதும் - உண்மையான அர்ப்பண உணர்வோடு வாழ்ந்து - போராட்டத்தில் ஏனைய பரிமாணங்களுக்கு அபார திறமையாகக் காரியங்களைச் சாதித்த எத்தனையோ போராடிகளின் அவனும் ஒருவன்.

இந்தியப்படை வெளியேற்றப்பட்டுவிட்டது.

இப்போது அவன் புலனாய்வுத்துறையில்.

போட்டம்மாவின் உற்ற துணைவர்களாக நின்று, இயக்கத்தையும் - போராட்டத்தையும் - தேசத்தையும் பாதுகாத்த முதன்மையான போராடிகளின் ஒருவனாக, குட அல்லும் பகலும் ஒய்வற்றுச் சுழன்றான்.

துவக்கத்தில் யாழ். மாவட்ட புலனாய்வுத்துறைப் பொறுப்பாளனாகப் பணி.

அவன் பொறுப்பை ஏற்றபோது அங்கு இருந்த சூழ்நிலை வித்தியாசமானது. அதனால்

மிக்க அவதானமாகவும், மிக்க நிதானமாகவும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவன் எச்சரிக்கையோடு அடிக்களை வைத்தான்.

நெற்றுவரை எதிரியினால் முற்றுக்கையிடப்பட்டிருந்த அந்தப் பிராந்தியம், இன்று திடீரென - ஒரேநாளில் எங்கள் கைகளுக்கு வந்து விட்ட காலகட்டம் அது. இத்தியாவின் எச்ச சொச்சங்கள் எங்கும் பரவியிருந்த நேரம். 'மக்களே போலீசார் கயவர்' என்று அன்றொரு நாள் வள்ளுவன் சொல்லியிருந்ததைப் போன்ற நிலைமை.

எவரினுமே சந்தேகம் எழக்கூடிய சூழல்.

மிக்க கவனமாக இனங்கண்டு பிரித்தறிய வேண்டும். எங்கள் புலனாய்வு நடவடிக்கைகளில் தவறு நேர்ந்து, அது மக்களைப் பாதித்து விடாமல் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்.

புலனாய்வுத் தவறுகளினால் மக்கள் எவ்விதத்திலும் துன்பப்பட்டுவிடக்கூடாது, அத் தகைய அவதானத்துடன் செயற்படும்போது நடவடிக்கைகளில் நாங்கள் காட்டும் நிதானமானது, துரோகிகளுக்கு வாய்ப்பளித்து அவர்கள் சுலபமாகச் செயற்பட இடமளிக்கவும்கூடாது.

இப்படிப்பட்ட சிக்கலை ஒரு சூழ்நிலையில் பொறுப்பெடுத்து, மிக நேர்த்தியாகவும் சிறப்பாகவும் தனக்குரிய பணியை குட செய்து முடித்தான்.

நாட்கள் உருண்டன.

புலனாய்வுத்துறையின் முக்கியமான ஒரு போராளியாக -

அதன் தாக்குதல் படைப்பிரிவுக்குத் தளபதியாக -

இயக்கத்தின் 'கரும்புலிகள்' அணி ஒன்றுக்குப் பொறுப்பாளனாக -

குட படிப்படியாக உச்சத்துக்கு வந்தான்.

இயக்கத் தலைமையினது அந்த நம்பிக்கைக்கு அவன் பாத்திரமானான்.

முக்கியத்துவம் மிக்க ஒரு கரும்புலித் தாக்குதல்.

இலக்குப் 'பெரியது'

எனவே, ஒழுங்கமைப்பும் பெரிதாக இருந்தது.

திட்டம் திட்டப்பட்டபோது போட்டம்மான் குட்டைதான் தெரிந்தெடுத்தார்.

தியாகமும், துணிச்சலும், இலட்சிய வேட்கையும் போக - மதிநுட்பமும், விவேகமும், செயற்திறனும் அதிகமாகத் தேவை. இவையெல்லாம் ஒருங்கிணைந்தவன் குட.

ஆனால் தலைவரோ ஆளை மாற்றச் சொன்னார்.

இந்தப் பணியைவிடவும் அதிகமாகப் போராட்டத்துக்கு அவன் பயன்படுவான் என்று அவருக்குத் தெரிந்தது; உண்மைதான்.

ஆனாலும், தாக்குதலின் முக்கியத்துவத்தையும், அதன் பிசகாத - துல்லியமான - வெற்றியையும் கருத்திற்கொண்டு, போட்டம்மான் குட்டைத்தான் வலியுறுத்தினார்.

இருந்தபோதும் - தலைவரது கருத்திற்கிணங்க கடைசியில் முடிவு மாற்றப்பட்டது.

அதன் பின்னர் -

எங்களது இன்னுமொரு கரும்புலி வீரன், அந்த 'இலக்கை' மிக வெற்றிகரமாகத் தாக்கி அழித்து வரலாற்றைப் படைத்தான்.

பூநகரிச் சமருக்குப் புறப்படும்போது குட்தேர்ச்சிபெற்ற ஒரு சண்டைத் தளபதியாக விளங்கினான்.

ஆனால், அவன் இராணுவ ரீதியில் மேலோங்கியதானது நீண்டகால அனுபவத்தில் படிப்படியாக வளர்ச்சிகண்டு அவன்.

நன்றாக இனங்காணப்பட்டு, திடீரென அவனுக்குப் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டது.

குறுகியகால இராணுவப் பணியையே அவன் ஆற்றினான்.

ஆனால், அந்தச் சொற்ப காலத்துக்குள் எனே, பெருந்தளபதிகளினது மதிப்பையும்,

பாராட்டையும் அவன் பெற்றுவிட்டிருந்தான். அது ஒரு இலேசான காரியமல்ல.

அவனது குறுகியகால இராணுவ வளர்ச்சி அசாதாரணமான ஒரு சாதனை.

பூநகரிப் பெரும் போர்க்களம்.

பல்வேறு படையணிகள், பல்வேறு சண்டை முனைகள், பல்வேறு வழிமுறைகள்.

பரந்த ஒரு பிரதேசத்தில் எழுந்து நின்ற எதிரியின் பெரும் படைத்தளம் ஒன்றின்மீது - அதன் எல்லா அரண்களிலும் சமநேரத்தில் தாக்கி - புலிகள் நிகழ்த்திய மிகப்பெரிய படைவெடுப்பு.

ஒரு முனையில் குட்டின் படையணி.

எதிரியின் அரண் தொகுதி, ஒன்று குட்டினது படையணிக்கூடிய இலக்கு. அதன் அருகிலிருந்த இக்கொரு அரண்தொகுதி லெப். கேணல் குணாவின் படையணிக்கூடிய இலக்கு.

இரண்டு அணிகளும் தமது இலக்குகளை வீழ்த்திய பின் ஒன்றிணைந்து பிரதான தாக்குதலணி ஒன்றுக்குத் தோள் கொடுக்கவேண்டுமென்பது திட்டம்.

ஆனால் விசயம் பிழைத்துவிட்டது. பூநகரி வெற்றியின் முதல் வித்தாக, சண்டையின் ஆரம்ப நிமிடங்களிலேயே குணா வீழ்ந்து போக - அந்தப் பகுதியில் சண்டை திசை மாறிவிட்டது.

தமது இலக்கைக் கைப்பற்றிய குட்டினது அணி முன்னேறியபோது, குணாவினது பகுதி பிசகிவிட்டிருந்தது. எதிர்பார்த்தமாதிரி நடக்கவில்லை; எதிரி அங்கு தாக்குப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

துணை சேரவேண்டிய அணிக்குத் துணை கொடுக்கவேண்டிய நிலை.

முர்க்கத்தனமான தாக்குதல் குணாவுக்குரிய பகுதியீது ஆரம்பித்தது.

இறுக்கமான சண்டை,

ஆர் பி ஜி. குண்டின் சிதறல்பட்டு அவனது எம். 16 உடைந்து போக, அருகில் நின்ற தோழனிடம் ஈ. 56 யு வாங்கிக்கொண்டு குட முன்னேறினான்.

கடுமையாகத் தாக்கிக்கொண்டிருந்த எதிரியின் பலமான அரண்கள் என்ற குட ஆக்ரோசமாக நெருங்கினான்..... தனி ஆளாகப் பாய்ந்தான்.

எதிரிக்கு அருகில் அவன் முன்னேறினான். மிக அருகில் போய்விட்டான்..... போனவன் திரும்பி வரவில்லை:

அன்பு, குணா, நவீதன், பாமா, றூபன், கணேஸ், கோபி, அவன்... என்று 458 தோழர்கள்..... வெற்றியைத் தந்துவிட்டு வராமலே போய்விட்டார்கள்!

தமிழீழம் இப்போது தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது; அந்த மைந்தர்களின் நினைவோடு; அவர்கள் பெற்றுத் தந்த வெற்றியின் பெருமிதத்தோடு.

இப்போது..... நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறது.....

அடுத்த வெற்றிக்காக!

எனக்குக் கால்வழங்காத..

(3 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கிளை நானே இயக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஏன்? எமது வீடுதலைக்காகவே.....!

என்னால் எப்படியடா தாங்க முடியும்?

என் கால்களாக இயங்கி எனக்குக் கால் வழங்காத குறைவைத் தீர்த்தவன்.

இரத்தக் காயத்தை நான் ஏற்படுத்தியபோதும் எனக்காக அழுதவன்.

நகரும் தசையும்போல் வாழ்ந்தவன்.

இந்த நாட்டிற்காக, மக்களுக்காக உண்மையே அர்ப்பணித்து வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட செய்தியைக் கேட்டு, என் இதயமே வெடித்ததுபோல் ஆனதடா.

உனது வீரச்சாவு மேலும் எமக்கு உறுதியைத் தந்துள்ளது.

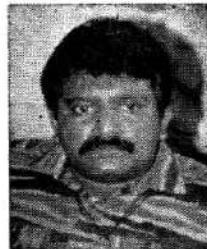
உனக்கு முதலே வீடுதலைப் போராட்டத்திலே எமது தந்தை இணைந்து செயற்பட்டிருந்தார்.

உனது பாதச்சுவடுகளை எம்மைப் பெற்ற தாயும் சீன்பற்ற முடிவுசெய்துள்ளார்.

தாயக வீடுதலைக் கனவோடு சென்ற உன் பாதச் சுவடுகளீது என் பாதுகளை வைத்துப் சீன்தொடர முடியாதபோதும், என் கைக்கீளில் சீன்தொடர்வேன். உன் கனவை நனவாக்குவேன்..... இது உறுதியடா என் அருமைத் தம்பியே!

ச. சுபாங்கினி.
(சுகோதரி) ○

“வெளிச்சம்” சஞ்சிகையின் வெள்ளி இதழுக்கு அளித்த சிறப்புச் செவ்வியன்போது தலைவர் சொன்னதிலிருந்து...

“தமிழீழத்தில் போர்க்கால இலக்கியம் வளர்ந்து வருகின்றது. எமது இனம் போராளிகள் பலர் படைப்பு இலக்கியத்தில் ஆர்வம்காட்டி வருகிறார்கள் சிலரிடம் தரவாய்ந்த எழுத்துக்களையும், கலைப்படைப்புகளையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இது நல்லதொரு அறிகுறி. காலப்போக்கில் அதுபல முதிர்ச்சியில் எமது போராளிகளிடம் இருந்து சிறந்த கலை இலக்கியப் படைப்புகளை எதிர்பாரக்கலாம். எமது போராளிகளே வரலாற்றின் கதாநாயகராக இருந்து காலத்தை நகர்த்திக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களை அந்தக் காலத்தைப் பதிவு செய்யும்போது அது உண்மையானதாகவும், உன்னதமானதாகவும் அமைந்துவிடுகின்றது.

தமிழினின் சரித்திரத்திலேயே இன்றைய காலம் ஒரு முக்கியமான யுகம். இன்றைய காலத்தில் கட்டியும் வீடுதலை வரலாற்றைக் கலை இலக்கியமாக உருவகப்படுத்தி, அடுத்த தலைமுறையினரும் அறியச் செய்யுவதை இன்றைய சிருஷ்டிகர்த்தாக்களின் முக்கிய கடமையாக நான் கருதுகின்றேன்.

போராட்டம் பற்றியும், போர்க்கால வாழ்வு பற்றியும் ஆழமான அனுபவத்தையும், துல்லியமான பார்வையையும் கொண்டு வளர்வதால் எமது போராளிகள் சிறந்த படைப்பாளிகளாக மாறி, ஒருகாலம் உன்னதமான கலை இலக்கியங்களைப் படைப்பார்கள் என்பது, எனது நம்பிக்கை. சுதனால்தான் எமது இயக்கத்தில் முனைத்து வரும் இனம் எழுத்தாளர்களையும், கலையார்வம் கொண்டவர்களையும் நான் ஊக்குவித்து வருகின்றேன்.”